

Sygn. akt III Ca 707/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 września 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO Tomasz Tatarczyk

Sędzia SO Gabriela Sobczyk

Sędzia SR (del.) Marcin Rak (spr.)

Protokolant Aleksandra Sado-Stach

po rozpoznaniu w dniu 24 września 2014 r. w Gliwicach na rozprawie

sprawy z powództwa B. (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w G.
przeciwko Z. L.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku zaocznego Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej

z dnia 21 stycznia 2014 r., sygn. akt I C 1915/13

oddala apelację.

SSR (del.) Marcin Rak SSO Tomasz Tatarczyk SSO Gabriela Sobczyk

Sygn. akt **III Ca 707/14**

UZASADNIENIE

Powód w pozwie wniesionym w elektronicznym postępowaniu upominawczym domagał się od pozwanej zapłaty kwoty 34.724,94 zł wraz z umownymi odsetkami w wysokości wynoszącej czterokrotność stopy kredytu lombardowego NBP od dnia wniesienia pozwu oraz kosztami postępowania. Dochodzone pozwem roszczenie obejmowało należność z niewykonanej przez pozwaną umowy kredytowej nabyte przez powoda w drodze cesji. Powód od dnia nabycia wierzytelności kontynuował naliczanie odsetek za opóźnienie w spłacie wymagalnego kapitału w wysokości czterokrotności aktualnej stopy kredytu lombardowego NBP. Na dzień wniesienia pozwu zaległość z tego tytułu wynosiła 2.092,12 zł. Łączna wysokość zadłużenia pozwanej na dzień 10 czerwca 2013 r. wynosi 19.505,07 zł tytułem kapitału i 15.219,87 zł tytułem odsetek. Zaskarżonym wyrokiem zaocznym Sąd Rejonowy zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 34.724,94 zł z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w skali roku od kwoty 19.505,07 zł od dnia 13 czerwca 2013 r. oraz ustawowymi odsetkami od kwoty 15.219,87 zł od dnia 13 czerwca 2013 r., oddalił powództwo w pozostałym zakresie i zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 2.852 zł tytułem zwrotu kosztów procesu a także nadał wyrokowi w pkt 1 i 3 rygor natychmiastowej wykonalności.

Wyrok ten zapadł po ustaleniu, że w dniu 5 grudnia 2008 roku pomiędzy pozwaną a (...) Bankiem S. A. w W. została zawarta umowa pożyczki kwoty 22.130,06 złotych z oprocentowaniem wynoszącym 14,5 % rocznie. Pożyczkobiorca

zobowiązywał się do spłaty pożyczki w 60 ratach. Oprocentowanie od zadłużenia przeterminowanego liczone miało być według czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP.

Dalej Sąd Rejonowy ustalił, że w dniu 30 listopada 2012 r. (...) Bank S.A. we W. zbył na rzecz powoda wierzytelność przysługującą względem pozwanej, wynikającą z opisanej umowy pożyczki. Zadłużenie obejmowało kapitał w kwocie 19.505,07 zł oraz skapitalizowane odsetki umowne w kwocie 15.219,87 zł.

Sąd Rejonowy w tak ustalonym stanie faktycznym uznał, iż pozwana nie uregulowała swojego zobowiązania wynikającego z opisanej umowy pożyczki, dlatego też za zasadne uznał powoda w zakresie należności głównej wynoszącej 19.505,07 zł. i skapitalizowanych odsetek od należności głównej w kwocie 15 219,87 zł. Wywiódł, że umowa stron przewidywała, iż oprocentowanie od zadłużenia przeterminowanego wynosiło czterokrotność obowiązującej stopy kredytu lombardowego NBP, jednakże w umowie nie przewidziano uprawnienia do pobierania odsetek maksymalnych od zaległych odsetek. Z postanowień umowy pożyczki nie wynikało aby zakresem regulacji dotyczącym odsetek maksymalnych objęte były również skapitalizowane odsetki, wobec czego Sąd Rejonowy uznał, że zasadnym było zasądzenie odsetek maksymalnych liczonych jedynie od należności głównej to jest 19.505,07 złotych, natomiast w pozostałym zakresie znalazły zastosowanie ogólne reguły odsetkowe, wobec czego przyznał powodowi odsetki ustawowe od kwoty 15.219,87 zł. O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c.

Wyrok ten w części oddalającej powództwo wniósł powód, domagając się jego zmiany poprzez zasądzenie orzeczenie odsetek umownych w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP od kwoty 15.219,87 zł od dnia wniesienia powództwa, w miejsce odsetek ustawowych oraz o zasądzenie od strony pozwanej na rzecz powoda kosztów postępowania odwoławczego. Ewentualnie domagał się uchylecia wyroku w zaskarżonej części i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu. Skarżący zarzucił naruszenie art. 481§1 oraz 2 k.c. przez niewłaściwe jego zastosowanie. Wywodził, że zadłużeniem przeterminowanym w rozumieniu umowy był nie tylko kapitał pożyczki, ale także inne elementy zadłużenia jak odsetki umowne i karne. Wskazał, że Sąd Rejonowy uznał zasadność dochodzenia odsetek w spornej wysokości od dnia wniesienia cesji wierzytelności do dnia wystawienia wyciągu z ksiąg rachunkowych banku, a więc powinien je zasądzić w takiej wysokości od dnia wytoczenia powództwa.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 378§1 k.p.c. wyrok Sądu Rejonowego podlegał kontroli instancyjnej jedynie w zaskarżonej części, to jest części oddalającej powództwo. Z tych też względów argumentacja powoda dotycząca uwzględnienia odsetek w wysokości wskazanej w apelacji, w części roszczenia jakie zostało uwzględnione i nie podlegało kontroli odwoławczej, nie mogła mieć znaczenia dla rozstrzygnięcia o zasadności apelacji.

Poczynione przez Sąd Rejonowy w tejże części ustalenia faktyczne były prawidłowe i dokonane zgodnie z art. 233§1 k.p.c. Sąd Okręgowy podziela je i uznaje za własne.

Zgodzić należało się z Sądem Rejonowym, iż z postanowień umowy pożyczki nie wynikało wprost, aby zakresem regulacji dotyczącym uprawnienia do naliczania odsetek maksymalnych objęte były również zaległe skapitalizowane odsetki. W szczególności w treści umowy nie zawarto definicji pojęcia „zadłużenia przeterminowanego”. od którego wierzyciel mógł pobierać odsetki w podwyższonej umownej wysokości.

Powoływane w apelacji argumenty co do możliwości ustalenia takiego uprawnienia w drodze wykładni zapisów umownych, nie mogły prowadzić do wzruszenia zaskarżonego rozstrzygnięcia.

Okoliczności sprawy wskazywały bowiem, że pozwana zawierając umowę miała status konsumenta w rozumieniu art. 22¹ k.c. zaś pierwotny wierzyciel przy zawieraniu umowy pożyczki posłużył się wzorcem umowy. Zgodnie natomiast z art. 385§ §2 k.p.c. wzorzec umowy powinien być sformułowany jednoznacznie i w sposób zrozumiały. Postanowienia niejednoznaczne tłumaczy się na korzyść konsumenta.

Nie było zatem dopuszczalne dokonywanie wykładni niejednoznacznych postanowień umowy, z której wynikało roszczenie pozwu, w sposób korzystny dla powoda, to jest nakładający na pozwaną dodatkowe, niewynikające wprost z kontraktu obowiązki.

Sąd Rejonowy wywiódł więc trafny wniosek, że zasadne było zasądzenie odsetek maksymalnych liczonych jedynie od należności głównej natomiast, w pozostałym zakresie powodowi przysługiwało uprawnienie do naliczania odsetek ustawowych.

Konkludując, zaskarżony wyrok odpowiadał prawu, a zarzuty powoda nie zasługiwały na uwzględnienie.

Z tych względów Sąd Okręgowy oddalił apelację jako bezzasadną, na podstawie art. 385 k.p.c.

SSR del. Marcin Rak SSO Tomasz Tatarczyk SSO Gabriela Sobczyk